

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஸீ.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வெண்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

230

சுபகிருது — பங்குனி

MARCH-1963

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।
सदा पञ्चायुर्धी विधत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

Statement about ownership and other particulars about newspaper (AMRUTALAHARI) to be published in first issue every year after the last day of February.

FORM IV.

(See Rules 8)

1. Place of Publication.	SRIRANGAM.
2. Periodicity of its Publication }	MONTHLY
3. Printer's Name.	S. M. SUNDARARAJACHARYA
Nationality	INDIAN
Address.	East Chitra St., SRIRANGAM
4. Publisher's Name	Do.
Nationality.	Do.
Address.	
5. Editor's Name.	
Nationality.	Do.
Address	
6. Names and address of individuals who own the newspapers and partners or share holders holding more than one percent of the total capital.	Do.

I, S. M. SUNDARARAJACHARYA hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) S. M. SUNDARARAJACHARYA,

Date 15-3-68.

Signature of publisher.

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஸஹீர்.

230

சுபகிருது

பங்குனி

— பத்ராநிபர்கள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி பி. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

1963

MARCH

अनवयहृद्यसूक्तीर्धती सुमनोमनोचिनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

எங்கும் ஜயப் பிரார்த்தனை.

சில ஸமாசார பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறார்கள் — “சென்றவாண்டில் மார்கழி தை மாசிகளில் ஏதோ ஆபத்து நேரிடப் போகிறதென்று வதந்தி உலாவ அதற்காகப் பல பல விடங்களில் வைதிகள் பலவகையான அனுஷ்டானங்களைச் செய்தார்களே; அன்னவர்கள் இப்போது சீனா யுத்தத்திற்காக ஏன் ஏதும் அனுஷ்டிக்கவில்லை?” என்று.

நமக்குத் தெரிந்தவரையில் இதைப்பற்றி யெழுதுகிறோம். ஆங்காங்குள்ள பெரியார்கள் தனிப்பட்ட முறையிலும் சிலர் கூடியும் தம் தம்மாலியன்ற அனுஷ்டானங்களைச் செய்தே வருகின்றார்கள். யுத்தத்தின் செப்திகள் பலர்க்குச் சரிவரத் தெரிய வரவில்லை யென்கிறார்கள். ஏதோ ஸமாதானப் பேச்சுகள் நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும்; யுத்தம் தற்காலம் நின்றிருப்பது போல் காண்கிறதென்றும் இங்ஙனே பலவகையான பேச்சுக்கள் வைதிகள் களின் செவியில் விழுகின்றனவாம். ஆனாலும் ஆங்காங்கு பலர் பீதி கொண்டிருப்பதால் தெய்வப் பிரார்த்தனைகள் தெய்வ வழிபாடுகள் பாராயணங்கள் முதலியன இயன்றவளவு செய்துகொண்டே வருகிறார்கள். ஆனால் அஷ்டக்ரஹகூட ப்ரஸ்தாவ ஸமயத்திலிருந்த பரபரப்பு இப்போது இல்லை யென்று சொல்லலாம். நேரப்போகிற அபாயம் எப்படிப்பட்டதென்பது ஜனங்களுக்கு விளக்கமாகத் தெரிபாமையே இதற்குக் காரணம். அரசாங்கத்தார் இதைப்பற்றின நிலவரங்களை அடிக்கடி துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாகவோ நியூஸ் பேப்பர்கள் மூலமாகவோ சாதாரண ஜனங்களும் தெரிந்து கொள்ளும்படியாகச் செய்வது நலம்.

தின்பண்டங்கள் முதலியவற்றின் விலையேற்றத்தால் ஏழை ஜனங்கள் துடிப்பது அபரிமிதம். பலவகையான சட்டதிட்டங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன, ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிற வதந்தியும் பிரபலமாக வுள்ளது. ஏழைகளையும் தனிகர்களையும் சரி சம மாக்கி விடவேண்டுமென்கிற முயற்சிகள் நடைபெற்று வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். நாம் எதையும் நேராக வறியோம். சொர்க்காயும் தலைப்பாகையும் அணிந்தவர்கள் சொல்லும் சொற்கள் காதில் விழும்போது நமக்கு பீதியுண்டாகிறது, பட்டர் என்னுமாகாரியர்

ஸ்ரீரங்கநாதனை 230 சுலோகங்களால் துதித்துத் தலைக்கட்டும் போது அற்புதமான வொரு சுலோகம் பேசியுள்ளார்:--

“ गुणतुङ्गतया तव रङ्गपते ! भृशानिम्नमिमं जनमुन्नमय ।

यदपेक्ष्यमपेक्षितुरह्य हि तत्परिपूरणशीलितुरीश्वरता ॥”

[குணதுங்கதயா தவ ரங்கபதே ! ப்ருசதீர்நமிமம் ஜநமுந்நமய,
யதபேக்ஷ்யமபேக்ஷிதூரஸ்ய ஹி தத்பரிபூரணமீசிதூர்ச்வரதா.] என்று,

எம்பெருமான் திருக்குணங்களினால் மேடாக இருப்பதாகவும் இருவரையும் சரி சமமாக்கி யருள வேணுமென்பதாகவும் இதில் கூறப்படுகிறது, “தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்வர்” என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடி எம்பெருமான் திருக்கண் திறந்து சிலர்க்குத் தம்மோடு பரமஸாய்பாபத்தியைக் கொடுத்தருள்வதுண்டு. ஏழைகளையும் தனிகர்களாக்கப் பார்ப்பது நலமாகுமே யன்றி, தனி கர்களை ஏழைகளாக்கப் பார்ப்பது நலமாகுமோ? பெருவெள்ளம் பெருகி வருங்கால் இத் தகைய ஏழைப் பேச்சுக்களுக்கு லாபமுண்டோ? “ராஜா தார்மிகோ விஜயீ பவது. தேசோயம் நிருபத்ரவோஸ்து. ஸர்வே ஜநாஸ் ஸுகிநோ பவந்து.”

ராமாயணத்தில் மாயா பாத்ரங்கள்.

[பாரத்வாஜன்.]

6. மாயா ஸ்தை.

இந்த ஸ்தை ராக்ஷஸ் ஸ்ருஷ்டி. இந்த்ரஜித மறைந்து நின்று ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பீடித் தான். லக்ஷ்மணரோ மிகவும் சினங்கொண்டவராய் “அரக்கர்கள் யாவருடைய வதைக்காக ப்ரஹ் மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்கப் போகிறேன்” என்று உத்தரவு கேட்கவும், ஸ்ரீ ராமர் “லக்ஷ்மணா! ஒருவன் காரணமாக உலகத்திலுள்ள அரக்கர்கள் எல்லோரையுமே நீ அழிக்கக் கூடாது. போரி டாதவனையும், மறைந்து கொண்டவனையும், கைகூப்பியவனாய் சரண் புகுந்தவனையும், ஓடுகின்ற வனையும், அஜாக்ரதையாய் இருக்கின்றவனையும் நீ கொல்லக் கூடாது. இவனுடைய வதை விஷயத் திலேயே நாம் முயற்சியை மேற்கொள்வோம். இவன் பூமியிலோ, வானுலகத்திலோ, பாதாளத் திலோ, ஆகாயத்திலோ புகுகின்றான் எனினும் அவனும் எனது அஸ்த்ரத்தால் கொளுத்தப்பட்டு உயிரிழந்து பூமியில் வீழ்ந்து விடுவான்” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட அவ்வரக்கன் ஸ்ரீ ராமரின் உள்ளத்தை அறிந்தவனாகி போரினின்று விலகி பட்டணத்திற்குள் போய்ச் சேர்ந்தான். எனினும் அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மறுபடியும் புத்தகனத்திற்குப் புறப்பட்டு, மாயாருபமான ஸ்தை ஒன்றை ஸ்ருஷ்டித்து அதை ரதத்தில் நிறுத்தி, பெரும் ஸைந்யத்தால் குழப்பெற்று (அம் மாயா) ஸ்தையை வெட்ட எத்தனித்தவனாய் நிற்கக் கண்டு, வானர்கள் சினம் மிகுந்தவர்களாய் போரிட ஆசை கொண்டு பாறைகளைக் கரத்திலெடுத்து எதிர்த்து வந்தார்கள். இந்த்ரஜித்தின் ரதத்தில் புழுதியும் அழுக்கும் படைத்த எழில் மங்கையும், உவகை ஒழித்தவனும் ரங்கியவனும், ஒற்றைப் பின்னலைக் கொண்டிருப்பவனும் பட்டினியால் வாடிய முகமுற்றவனும், அழுக்கடைந்த ஒரே ஆடையுடுத்தவனும், ஆபரணங்கள் பூணாதவருமான ஸ்தாதேவியை ஹனுமான் கண்டார். கண்ணீர் நிறைந்த முகமுடையவராய் இந்த்ரஜித்தை எதிர்த்தார். அவ்வரக்கனோ, அந்த வானர ஸேனையைப் பார்த்துக் கோபம் மேலிட்டவனாய் கத்தியை உதறாவினின்று உருளி அம்மாயா ருபத் தின் சிரஸைப் பற்றி இழுத்து “ராம, ராம” எனக் கதறும் அம்மாயா மங்கையை அவர்கள் பார்த் துக் கொண்டிருக்கும் போதே வெட்டலுற்றான். ஹனுமான் சினமெழுந்தவராய் ராவணபுத்ரனை

நோக்கி எதிர்த்தோடினார். அப்போது இந்த்ரஜித் பரிஹாஸத்தால் சிரித்து, “ஸுக்ரீவனும், ராமனும் நீயும் எவள் காரணமாய் இங்கு வந்தீர்களோ; அந்த ஸீதையை இந்த ஷ்ணமே நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கொல்லப் போகிறேன்; பின்னர் ராமனையும், ஷ்ணமணனையும், ஸுக்ரீவனையும், நீசனான அந்த விபீஷணனையும், குரங்கே, உன்னையுங் கூட கொல்லப் போகின்றேன். சத்ருவுக்கு எது உபத்ரவத்தைத் தருமோ அது ஸ்திரீஹத்தியானாலும் செய்யத் தரும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, அழுதுகொண்டிருக்கும் அம்மாயா ரூபத்தைத் தானே வெட்டினான். அவளும் பூநூல் மாலைக்குச் சரியாய்ப் பிளவுண்டவளாய் பூமியில் சாய்ந்தாள். ஹனுமார் ஸ்ரீராமருக்கு விஷயத்தைத் தெரிவிக்க சென்றார். அரக்கனும் நிகும்பலைக்குச் சென்றான்.

நடந்தது கேட்டு ஸ்ரீராமர் மூர்ச்சை யடைந்தார். ஷ்ணமணர் அவரைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கையில் விபீஷணர் வந்து சேர்ந்தார். விஷயத்தை அறிந்து “ராவணனுக்கு ஸீதையின்மீதுள்ள பாசம் எனக்குத் தெரியும். அவளை இம்மாதிரி வெட்டுவதற்கு அவன் இடங் கொடான். இந்த்ரஜித் உங்களை வஞ்சித்து விட்டு நிகும்பலை யாகத்திற்குச் சென்று விட்டான். ஷ்ணமணனை அனுப்புங்கள் என்னுடன். இந்த்ரஜித்தைக் கொன்று வருகிறோம்” என்று சொல்லி ராம ஸுக்ரீவாதி களைத் தேற்றுவித்து ஷ்ணமணனுடன் நிகும்பலைக்குச் சென்று அவன் காரியம் நிறைவேறு முன் அவனைக் கொல்வித்தான். இது ஆனந்த அத்யாத்ம ராமாயணங்களில் இல்லை. மேலே சொல்லப் பட்டது வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணப்படும் வருத்தாந்தம்.

வங்காளி ராமாயணத்தில் இந்தக் கதையைச் சொல்வதோடு நிற்காமல் ஹனுமார் ஒரே ஓட்டமாய் அசோகவனத்திற்கு ஓடி ஸீதை அங்கே இருப்பதைத் தெரிந்து வந்து எல்லோர்க்கும் தெரிவித்தார் என்று கூறுகிறது.

7. காலநேமி

காலநேமி உண்மையான அரக்கன்தான். ஆனால் மாயாஸந்யாஸியைப் போல் அவனும் மாயா ஸாதுவாக நடித்து ஹனுமார் சுக்யால் முடிவடைந்தான். இவ்விருத்தாந்தம் வால்மீகத்தி லில்லை. ஏனைய ராமாயணங்களில் காணப்படுகிறது.

ஆருவது நாள் யுத்தத்தில், ஷ்ணமணர் ஒரு பாணத்தால் ராவணனுடைய ஸாரதியின் தலையை அறுத்து, அவனுடைய வில்லையும் துண்டித்தெறிந்தார். விபீஷணர் தன் கதையால் ராவணன் தேரீக் குதிரைகளைக் கொன்றார். ராவணன் வேகமாகக் கீழே குதித்துத் தம்பியின் மீது கொடுங் கோபங் கொண்டு, ஜ்வலிப்பதான ஒரு சக்தியைப் ப்ரயோகித்தான். அதை ஷ்ணமணர் முன்று பாகமாகத் துண்டித்தார். அந்த சக்தி வீணானதைக் கண்ட ராவணன் சினங்கொண்டு யமனாலும் தகைக்கவொண்ணாத மற்றோர் பெரும் சக்தியாயுதத்தை எடுத்து விபீஷணர் மீது விடுக்க கைக் கொண்டான். ப்ராணபத்தை அடைந்த விபீஷணரைத் தப்புவிக்க அவரை மறைத்து அவர் முன் வந்து நின்று வில்லை வளைத்து சக்தியைக் கையிற் பிடித்த ராவணன் மீது பாணவர்ஷங்களைப் பொழிந்தார். ராவணனின் கோபம் விபீஷணரிடமிருந்து ஷ்ணமணரிடம் மாறியது. “ஷ்ணமண, உன்னால் விபீஷணன் விடுவிக்கப்பட்டான் என்றால் இந்த சக்தியும் அவனை விடுத்து உன்னிடத்தில் இதோ விழப்போகிறது, பார்” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஷ்ணமணரைக் குறிவைத்து மயனால் மாயையால் ச்ருஷ்டிக்கப்பட்டதும், வீண்போகாததும், சத்ருக்களை வதைப்பதும், எட்டுமணிகள் கட்டப்பட்டுப் பேரோசை கொண்டதும் ஒளியால் முற்றும் ஜ்வலிப்பதுமான சிறந்த சக்தியை விடுத்து கர்ஜித்தான். அது விரைவாய்ப் பாய்ந்து ஷ்ணமணரது மார்பைத் தாக்கி அவரைக் கீழே வீழ்த்தி பூமியுடன் பிணைத்துவிட்டது. ஸ்ரீராமர் அந்த சக்தியை இரு குரங்களாலும் பற்றி இழுத்து முறித்தெறிந்தார். அவர் அவ்வேலையில் முயன்றிருக்கும் ஸமயத்தைப் ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டு ராவணன் அவருடைய எல்லா அவயவங்களிலும் மர்மத்தைப் பிளக்கவல்ல பாணங்களை வீழ்த்தினான். அவர் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாது ஷ்ணமணரைச் சூழ்ந்து நிற்கும்படி ஸுக்ரீவனுக்கும் ஹனுமாருக்கும் உத்திரவிட்டு “என்னால் வெகுநாளாய் விரும்பப்பட்ட காலம் இதோ சிட்டிவிட்டது.

(16) அஸ்மின் முஹூர்த்தே ந சிராத் ஸத்யம் ப்ரதிச்ருணோமி வ:

அராவணம் அராமம் வா ஜகத் ரக்ஷயத வாநரா:.

வானரர்களே! உங்களுக்கு உண்மையாய் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இவ்வேளையில் சீக்கிரத்தில் உலகை ராவணன் அற்றதாகவோ அல்லது ராமன் அற்றதாகவோ காண்பீர்கள் என்று கூறி ராவணனைத் தாக்கவே, அவன் எதிர் நிற்கமுடியாமல் புறங்காட்டி நகருக்குள் ஓடி ஒளிந்தான்.

லக்ஷ்மணர் மூர்ச்சையுற்றே கிடந்தார். ப்ராணன் இருக்கின்றதோ என்ற ஸந்தேகமும் ஏற்பட்டது. ஸுஷேணன் வந்து பார்த்தான். “மஹாபாஹுவே, லக்ஷ்மணர் மாளவிலை, இவரது முகமும் களை மாறவில்லை, கறுக்கவில்லை. ஒளியும் குன்றவில்லை தெளிவுற்றதாயிருக்கிறது. இருகைகளும் செந்தாமரை மலர்போல செவ்விய தலங்களுற்றவையாயிருக்கின்றன. ஹ்ருதயம் ஒழுங்காய் இருக்கிறது. ஹநுமாரே, நீர் விரைந்து சென்று லக்ஷ்மணரை உயிர்ப்பிக்க ஸவரீணகரணீ, ஸஞ்ஜீவரீ, ஸந்தானகரணீ என்னும் ஓஷதிகளையும் பாணப் புண்களை ஆற்றும் விசல்யகரணீயையும் ஸூர்யோதயத்திற்குள் கொண்டுவாரும். பயமில்லை” என்று உரைத்தான். “ஸ்ரீராம, ஜெயராம், ஜெய ஜெயராம்” என்ற கோஷத்துடன் ஹநுமார் புறப்பட்டார்.

இது வரையில் மட்டுமே வால்மீகத்திருள்ளது.

இதையறிந்த ராவணன் காலநேயி என்ற தன் மித்ரனை அழைத்து ஹநுமானைத் தடுக்கும்படி அனுப்பினான். காலநேயியும் ஹநுமாரை முந்திக்கொண்டு வர்மயகிரி பர்வதத்தினருகில் சென்று அங்கு ஒரு மாயா தபோவநியிற்றி, தான் ஒரு முனி வேஷம் நித்து பல மாணாக்கர்கள் சூழ விற்புருந்தான். எல்லோரும் ஸ்ரீராம நாமத்தை உரக்க பஜனை பாடினிக் கொண்டிருந்தார்கள். காலநேயியின் ஆச்ரமத்தைக் கண்ணுற்ற ஹநுமார் “இதேது புதிதாயிருக்கிறதே? முன் வந்த பொழுது பார்க்கவில்லையே, வழி தவறித்தான் வந்து விட்டேனே” என்று செல்லிக்கொண்டே, “எப்படியிருந்த போதிலும் இவ்வாச்ரமத்து ரிஷிகளைத் தரிசித்து அவர்கள் ஆசிரியப் பெற்றுச் செல்லலாம்” என்று நினைத்து அவ்வாச்ரமத்துள் ப்ரவேசித்தார். வளப்பம் வாய்ந்த அவ்வாச்ரமத்தில் காலநேயி சிவபூஜை செய்துகொண்டிருந்தான். ஹநுமார் அவன் பக்கம் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். காலநேயி ரிஷியும் தன்னிடம் நின்ற ஒரு மாயா ப்ரஹ்மசாரியைப் பார்த்து “இந்த ஹநுமாரை புஷ்கரிணிக்கு அழைத்துச் சென்று தேஹ சுத்தி செய்து கொண்டபின், இங்கு அழைத்துவா,” என்று சொல்லி, ஹநுமாரை நோக்கி, “ஹநுமந், இவனுடன் சென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு தேஹசுத்தி செய்து, இவ்விடம் வா, நான் உனக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்கிறேன். அந்த பலத்தால் ஸஞ்ஜீவினீ முதலிய மூலிகைகளைப் பார்க்கலாம்” என்றான். ஹநுமார் அவன் வார்த்தையை நம்பி கண்ணை மூடிக்கொண்டே ப்ரஹ்மசாரியுடன் சென்று ஜலத்தில் இறங்கினார். அப்பொழுது ஒரு பெண் முதலை அவரை விழுங்கிற்று. ஹநுமார் கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, அம்முதலையின் வாயைக் கிழித்தெறிந்தார். முதலை மாண்டது. ஹநுமார் ப்ரமித்து நின்றார். அப்பொழுது ஆகாயமார்க்கத்தில் திவ்ய ஸ்வரூபத்தையுடைய ஒரு ஸ்திரீ தோன்றி, “ஹே, ஆஞ்சனேயா, நான் தாந்யமாவிரி என்ற அப்ஸர ஸ்திரீ. ஒரு சாபத்தால் முதலையானேன். சாபம் உன்னால் நிவர்த்தியாயிற்று. நீ இந்த ஆச்ரமத்தில் தரிசித்த ரிஷி காலநேயி என்ற ராக்ஷஸன் உன் ப்ரயாணத்திற்கு விக்னம் செய்விப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட மாயாவி. ஸாதுக்களை ஹிம்ஸிப்பவன். அவனை உடனே வதை செய்து விட்டு அதி சீக்ரமாகத் த்ரோண மலைக்குச் செல்” என்று ஆசி கூறி மறைந்தாள்.

ஹநுமார் விரைவாகத் திரும்பி வந்ததும் காலநேயி “வாநர ச்ரேஷ்ட! உனக்கேன் இவ்வளவு தாமதம். நான் உபதேசிக்கும் உத்க்ருஷ்டமான மந்த்ரத்தைக் க்ரஹித்துக் கொண்டு, உன்னால் இயன்ற தக்ஷிணையைக் கொடு” என்றான். ஹநுமார் தனது கரத்தை முஷ்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு “இதோ தக்ஷிணை, பெற்றுக் கொள்” என்று கூறிக்கொண்டே அவனை ஒரு குத்து விட்டார். காலநேயியும் தான் கொண்ட முனிவேஷத்தை விட்டு ஸ்வயரூபமடைந்து பலவிதமான

மாயாவிசித்ர மார்க்கத்தோடு ஹனுமாருடன் போர் புரிந்தான். முடிவில் காலநேமி மண்டை திறந்து உயிர் மாண்டான்.

இப்படி ஆனந்த, அத்யாத்ம, வங்காளி ராமாயணங்களில் காணப்படுகிறது.

8. மாயா ஜனகர்

மாயா ஜனகர் கம்பராமாயணத்துள் மட்டுமே காணப்படும் ஒரு ஸ்குஷ்டி. ஸ்ரீராமருடைய சிரஸைப் போன்ற ஒன்றைக் கொண்டுவந்து காட்டினான் ராவணன் என்பதைப் பொறுக்காத கம்பர் ஜனகர் போன்றதோர் உருவத்தைச் செய்வித்து வீரையுள்ளத்தை திடுக்கிடச் செய்தான் என்று கம்பர் கற்பனை செய்தார் என்பர்.

கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குச் சென்றிருக்கிறான். நகரத்திலிருந்த ராவணனுக்கு அவனுடைய ஜயாபஜபத்தில் மனம் செல்லவில்லை. என்ன செய்தால் வீரதை தன்னை ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதை விசாரம். மகோதரனுடன் கலந்தாலோசித்து அநேகவீரத்தை நோக்கிச் சென்றான். வீரையைப் பலவிதத்திலும் பார்த்தித்துப் பார்த்தான். பூர்வம் நெறி கேட்டுப்போன ஸ்திரீகள் எல்லோரும் தாழ்மையையா அடைந்தார்கள் என்பது அவனுடைய வாதம்.

(17) அந்தரம் உணரின் மேனாள் அகலிகை என்பாள் காதல்
இந்திரன் உரத்தைப் புல்கி எய்தினாள், இழுக்குற்றாளோ?

நடுநிலையோடு ஆராய்ந்து பார்த்தால் முற்காலத்தில் அஹலிகை என்பவள் இந்திரனைச் சேர்ந்து இன்புற்றவள் தாழ்மையை அடையவில்லையே. நீ என்னைக் கூடி என் காதல் நோயைப் போக்காயோ என்று கூறி ஸாஷ்டாங்கமாய்த் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். வால்மீகத்திற் போல கம்பருடைய வீரதையும் ஒரு துரும்பை இடையிற் போட்டு அவனை நிராகரித்தாள். அப்பொழுது ராவணன், “கடலில் அணைகட்டி குரங்குகளை ஓட்டிக் கொண்டுவந்து விட்டதால் மட்டும் ராமன் ஜயித்துவிட்டதாக நினைக்காதே. நான் அவனுடன் போர் செய்வதோடு மட்டும் நிற்க வில்லை. என் லைப்யத்தில் ஒரு பகுதியை அயோத்திக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அது பரதனையும் மற்றும் அங்குள்ளோரையும் உயிருடன் பற்றியோ, அல்லது சிரங்களை வெட்டியோ கொணருமாறு கட்டளை யிட்டிருக்கிறேன். அப்படியே மிதிலையிலிருந்து ஜனகனைக் கட்டியிழுத்து வரும்படி வீரர்களை அனுப்பியுள்ளேன்” எனலும், வீரதை, “என்னை வஞ்சனையால் கவர்ந்தது போல் இன்னும் என்னவற்றை யெல்லாம் செய்வானோ இப்பாவி” என்று எண்ணித் துடித்தாள். அழுதாள். இந்த ஸமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பார்த்த ராவணன் பலவிதத்திலும் அவனை இணங்க வைக்கப் பார்க்கிறான், “ஜனகனுக்கு தேவேந்தர பட்டம் வேண்டுமா? இதோ தருகிறேன்” என்றான்.

(18) எந்தையே, எந்தையே, என்பொருட்டினால் உனக்கும் இக்கோள்
வந்ததே என்னைப்பெற்று வாழ்ந்தவாறு இதுவோ மண்ணோர்
தந்தையே, தாயே செய்த கருமமே தவமே என்னும்
வெந்துயர் வீங்கி தீவீழ் விறகென வெந்து வீழ்வாள்.

“என் தந்தையே, என்னைப் பெண்ணாக அடைந்து தாங்கள் பெற்ற கதி இதுதானோ?” என்று சொல்லி சோகாக்ரியினால் எரிக்கப்பட்டு கீழே விழுந்து வீரதை கதறினாள். இந்த ஸமயத்திலும் ஆசை வார்த்தைகளால் துன்புறுத்துகிறான் ராவணன். வீரதையின் துக்கம் கோபக்கனலாக மாறி,

(19) விரும்பி நான் கேட்பது உண்டால் நின்னுழை வார்த்தை வீரன்
இரும்பியல் வயிரவாளி இடறிட எயிற்றுப் பேழ்வாய்
பெரும்பியல் தலைகள் சிந்திப் பிழைப்பினை முடித்தாய் என்ன
அரும்பியல் துளவர் மைந்தர் என் அனுமன் வந்தழைத்த அந்நாள்

புன்மக கேட்டி கேட்டற்கினியன புகுந்து போரின்
உன் மகன் உயிரை எம்மோய் சுமித்திரை உய்ய ஈன்ற
நன் மகன் வாளி நக்க, நாய் அவன் உடலை நக்க
என் மகன் இறந்தான் என நீ எடுத்து அரற்றல் என்றான்.

உறுதி கொண்ட ஸ்ரீராமபாணத்தால் கோரைப்பற்களையும் திறந்த வாய்களையுமுடைய
உன் தலைகள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டு நீ இறந்தாய் என்று அனுமன் வந்து சொல்ல நான் கேட்
பேன், இப்போது ஏற்பட்டுள்ள யுத்தத்தில் உன் புத்ரனுடைய ப்ராணனை எமது தாய் ஸுமித்ரா
தேவி பெற்ற லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் ஒழிக்க, அவனுடலை நாய்கள் நக்க “ஐயோ மகனே”
என்று நீ அழப்போகிறாய் என்றான்.

தன்னைப்பற்றி ஸீதை சொன்னது கூட ராவணனுக்கு ஒரு பொருட்டாய்த் தோன்றவில்லை.
தன் இந்திரஜித்து வீழ்த்தப்பட்டு அவன் உடலை நாய்கள் நக்கும் என்று சொல்லக் கேட்டதும்,
கோபம் காமத்தை வென்று ஸீதையை வெட்ட ஓடினான் ராவணன். அதற்கென்றே அந்த ஸம
யத்தில் அங்கு வந்த மகோதரன் சொல்லுவான், “ஐயா, தயவு செய்து தாங்கள் அவரைப்பட
வேண்டாம், இதோ என்னுடன் வந்திருக்கும் ஜகமஹாராஜரே சொன்னால் அவள் கேட்பாள்”
என்று கூறி ஜகரைப் போல் மாய உருத்தாங்கிய மருத்தன் என்பவனை முன்னுக்கிழுத்து நிறுத்தி
னான். அப்போது அம்மாயா ஜகன் விம்மி, விம்மி அழுதுகொண்டு ஸீதையைப் பார்த்து “நீ
ராவணேச்வரன் வார்த்தைக்கு இணங்குவாயாகில் நானும், மிதிலையிலுள்ள மற்றோரும் பிழைப்
போம். இல்லையேல் யாவரையும் கொன்று போடுவதாகக் கங்கணம் கட்டியிருக்கிறார் லங்காதிபதி.
உன்னுடைய பிடிவாதமே எங்கள் அழிவுக்குக் காரணமாகும், தயை செய்” என்று கெஞ்சினான்.

அதற்கு அந்த ஜகன் மேற்கோளும் காட்டுகிறான்;

(20) பூவின்மேல் இருந்த தெய்வத்தையலும் பொதுமை உற்றான்.
பாவி யான் பயந்த நங்கை நின் பொருட்டாகப் பட்டேன்
ஆவிபோய் அழிதல் அன்றோ அமரற்கும் அரசன் ஆவான்
தேவியாய் இருத்தல் தீதோ சிறையிடைத் தேம்புகின்றாய்.

“லங்கேச்வரனுக்கு நீ இணங்குவாயாகில் இரண்டுவித லாபம் உண்டு. நாங்களும் உயிர் தப்பலாம்.
நீயும் சிறைத் துன்பம் நீங்கி இந்திரபோகம் அனுபவிக்கலாம். இணங்கு தாபே, இணங்கு” என்று
பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சினான். ராவணன் அஹல்யா கதையை எடுத்துத் திரித்துக் காட்டினான்,
மருத்தனோ லக்ஷ்மி தேவியே மாசடைந்தவள் போலக் கூறுகிறான். ஐச்வர்யக்கிற்கு அநிகேவதை
யான லக்ஷ்மிதேவி மஹாவிஷ்ணுவுக்கு மாத்ரமேயன்றி செல்வவான்கள் எல்லோருக்குமே உரியள்
என்பதுபற்றி அவனைப் பொதுமகள் என்று தான் எடுத்த வேஷத்திற் கேற்பச் சொல்லுகிறான்.

இதைக் கேட்ட ஸீதை “இது ஏதோ பெருஞ் சூதாக இருக்கிறது” என்று நிச்சய
மடைந்து சினம் கொண்டாள். “அல்லையே என் தந்தை” என்று மாயா ஜகனிடம் சீறுகிறாள்.
ஸீதைமய அச்சுறுத்த விரும்பி ராவணன் ஜகனை வெட்டி வீழ்த்துவான் போல் வாளை உறுவினான்.

ஸீதையோ சற்றும் பயப்படாமல்,

(21) என்னையும் கொல்லாய். இன்னே இவனையும் கொல்லாய், இன்னும்
உன்னையும் கொல்லாய் மற்று இவ்வுலகையும் கொல்லாய் யானோ
இன்னலும் நீங்கி என்றும் கெடாப் பெயர் எய்துவின்றேன்
பின்னையும் என்கோன் அம்பில் சினையோடும் பிழையாய் என்றான்.

“நீ என்னையும் கொல்ல வல்லமை உடையவன் அல்ல. இப்போது ஜகர் உருக்கொண்ட இவனை
யும் கொல்லமாட்டாய். என்மீதுள்ள காதலால் உன்னையும் கொன்று கொள்ளமாட்டாய். ஆனால்

போதும் நிரவத்யங்களாய் என்னவுமாம்.) நிரதிசயஸு கந்த-ஒப்புயர்வற்ற பரிமளத்தையுடையனவாய், நிரதிசயஸு கஸ்பர்ச—(ஒருகாலும் கழற்றவேண்டாதபடி ஒப்பற்ற ஸௌகுமார்ய முடையனவாய், நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய—ஒப்புயர்வற்ற புகரையுடையனவாய். யிருக்கிற, (கிரீடேத்யாதி) கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் குடாவதம்ஸ மென்றும் இவை பர்யாயம் போலே தோன்றினாலும் அவாந்தர பேதங்களை யிட்டுத் தனித்தனியே வ்யவஹரிக்கிற டி. கொண்டை, தொப்பாரம், துராய் என்று தமிழிலே சொல்லுமாப்போலே கொள்வது. மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் * பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சி, தோரரசே! * என்கிற பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு மூன்று வகையான ஸாம்ராஜ்ய மருளிச் செய்தார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்றருளிச் செய்ததும் அப்பாசுரத்தைத் தழுவினேயாகும். ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் பாத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ஆக மூன்று முடிகளை ஆழ்வார் அநுபவித்துப் பாசுரமிட்டிருக்கையாலே * மாறனடி பணிந்துய்த இராமானுசனும் இங்கு [கிரீட—மகுட—குடாவதம்ஸ] என்று மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்பது ரஸ்யமான ரஹஸ்யார்த்தம்.

(குடாவதம்ஸ) இதை முழுச் சொல்லாகக் கொள்ளவுமாம்; அன்றியே (குட) என்றும் (அவதம்ஸ) என்றும் இரண்டாகக் கொள்ளவுமாம். க்ரமேண சுட்டியையும் கர்ண பரணத்தையும் சொன்னபடி. மக்ரகுண்டல—மகரவடிவமான தோடுகள். க்ரைவேயக—திருக் கழுத்தில் சாத்துமவை. ஹார—திருமார்பிலணியும் முத்து வடங்கள். கேயூர—தோள்வளைகள். கடக—முன்கையில் சாத்தும் வளைகள். ஸ்ரீவத்ஸ—இது கீழ்ச் சொன்ன ஆபரணங்கள் போலல்லாமல் திருமேனியில் ஒரு மயிர்ச்சுழியேயாயினும் இதுவும் ஒரு பூஷணம் போல தோன்றியிருக்கையாலே இங்குச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறபடி. ஸ்ரீவத்ஸமாவது—திருமறு. கௌஸ்துப—திருமார்பிலே குலாவித் திகழும் குருமாமணிப்பூண். முக்தாதாம—சகாவளி, த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம் என்னப்படுகிற முக்தாஹாரங்கள். உதரபந்தந—திருவயிற்றுப் பட்டம். பீதாம்பர—புருஷோத்தம லக்ஷணமான பீதக வாடை. காஞ்சி குண—அந்தப் பீதக வாலையின் மேலணியும் அரைநூல் பட்டிகை. நூபுர—திருவடிச் சிலம்பு. ஆதிசப்தத்தாலே யஜ்ஞோபவீதம் கணையாழிமோதிரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. * செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல விரலில் சேர்திகழாழிகளுங்கிண்கிணியும், அரையில் தங்கிய பொன் வடமும் தாள நன்மாதுளையின் பூவொடு பொன் மணியும் மோதிரமுங்கிறியும், மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங் குழையும் மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும் * என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் இங்கே கூட்டி யநுஸந்திக்கத் தகும். ஆக விப்படிப்பட்ட அபரிமித திவ்ய பூஷணங்களை யுடையவனே!

இனி திவ்யாயுதங்களை யருளிச் செய்கிறார்.

स्वनुरूपचिन्त्यशक्तिशङ्खचक्राद[ऽसि]शङ्खीयसंख्येयनित्यनिरवद्यनिरतिशयकल्याणदिव्यायुध !

[ஸ்வாநுரூப அசிந்த்ய சக்தி சங்கசக்ரகதா (ஸி)சார்ங்காத்யஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத!] என்று.

ஸ்வாநுரூப—தனக்குத் தகுந்தவையாய், அசிந்த்யசக்தி—நெஞ்சாலும் நினைக்கவொண்ணாத சக்தியையுடைய. சங்கசக்ர கதா சார்ங்காதி—சங்கு சக்கரம் கதை வில் முதலிய. அஸங்க்யேய—எண்ணமுடியாதவையாய், நித்யநிரவத்ய—நாள் செல்லச் செல்ல மழுங்குகையன்றிக்கே என்று மாருபடிப்பட்டனவாய், நிரதிசய கல்யாண—ஒப்பற்ற சோபாவஹங்களாயுமிருக்கிற, திவ்ய ஆயுத—திவ்யாயுதங்களை யுடையவனே! இந்த வாக்கியத்தில் கதா என்பதற்குப் பிறகு அஸி என்பதையுங்கூட்டி ஒரு பாடமுண்டு. அஃதில்லாத பாடமே நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றியதாம்.

இனி திவ்ய மஹிஷிகளோடுண்டான சேர்த்தியை யநுபவிக்கிறார்.

**स्वाभिमतनित्यनिरवद्यानुरूपस्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासिंख्येयकल्याणगुण-
गणश्रीवल्लभ !**

[ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூபரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதி
சயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப!] என்று.

பெரிய பிராட்டியாரைப் பற்றின முதல் சூர்ணையில் இட்டிருக்கிற விசேஷணமே
இங்கும் இடப்பட்டிருக்கிறது. அநுபவ ரஸிகர்களின் ஆதராதசயம் பேசுவிக்கிற பேச்சா
கையாலே இங்குப் புருகத்தி தோஷம் சங்கிக்க இடமில்லை. இங்கே ஆச்சான் பிள்ளையின்
ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:— “ப்ரதம சூர்ணையிலும் இக்குணங்கள் உக்தமாயிருக்கத் திரியட்
டும் சொல்லுகிறவிது புருக்தமன்றோ வென்னில்; இவர்தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரன்
றியிலே அநுபவிக்கிறாராய் அத்தாலே வந்த ஆதராதசயம் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறா
ராகையாலே புருகத்தி தோஷமில்லை. அதவா, அங்கு சரண்யதைக்கு உறுப்பாகவருளிச்
செய்தார்; இங்கு வால்லப்யத்துக்கு உறுப்பாக வருளிச் செப்கிறார்.” என்று.

ஸ்வாபிமதங்களாயும் நித்யநிரவத்யங்களாயும் அநுரூபங்களாயுமிருக்கிற, ஸ்வரூப
குண.....கல்யாண குணகணங்களையுடையவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனானவனே!
என்றபடி. பகவந்நாராயணாபிமதேத்யாதி சூர்ணையில் விவரித்தபடி கண்டு கொள்வது,
ஸ்ரீவல்லப!— ஸ்ரீக்கு வல்லபனானவனே! என்றும், ஸ்ரீயை வல்லபையாக வுடையவனே!
என்றும் இருவகையுங் கொள்ளக்கடவது. முந்தின பொருளில் * திருவுக்குந்திருவாகிய
செல்வன் என்றதாகும். பிந்தின பொருளில் அவள் சொன்ன சொல்லை மறுக்கமாட்டாத
படி அவளுக்கு விதேயனாயிருப்பவனென்றதாகும்.

एवभूत भूमिनीलानायक !

ஏவம்பூத பூமிநீளாநாயக!— கீழே ஸ்வாபிமத என்று தொடங்கி கல்யாணகுணகண
என்றவளவுஞ் சொன்னதை (ஏவம் பூத) என்று அதிதேசிக்கிறபடி. பெரிய பிராட்டியார்க்
குச் சொல்லும் பெருமைகளெல்லாம் பூமிதேவிக்கும் நீளாதேவிக்கும் ஸமான மென்றவாறு.
* குழற் கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவின் நிழல் போல்வனர் * (திருவிருத்தம்)
என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரங் காண்க.

இனி கீழ்ச்சொன்ன சேர்த்திகளெல்லாம் காட்டிலெரித்த நிலாவாகாமே நித்ய போக்
தாக்கள் அமைந்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல்:—

**स्वच्छन्दानुवर्तिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाशेषशेषतैकरतिरूपनित्यनिरवद्यानिरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्याद्य-
नन्तकल्याणगुणगणशेषशेषाशनगरुडप्रमुखनानाविधानन्तपरिजनपरिचारिकापरिचरितचरणयुगल !**

[ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேத—தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூப
நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநக்ரியைச்வர்யாத்பநந்த கல்யாண குணகண சேஷ சேஷாசந
கருடப்ரமுக நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகல!]

திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் பெரிய திருவடி முதலான அபரிமித பரி
ஜனங்களும் பரிசாரிகைகளும் திருவடிவாரத்திலே நித்ய கைங்கரியம் பண் னும்படியாக வுள்
ளவனே! என்கிறார். அந்த நித்யஸூரிகள் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; ஸ்வச்சந்தாநு
வர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேத—தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூப
ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையவர்களாயும், அச்சேஷ சேஷதைகர திருப—ஸகலவித கைங்கர்
யங்களையும் செய்ய ஆசைப்பட்டிருப்பதையே வாடிவாக வுடையவர்களாயும், நித்ய நிரவத்ய

சரணுகதி கத்யம்

நிரதிசய ஜ்ஞாந க்ரியா ஐச்வர்யாதி அநந்த (கல்யாண) குணகண—எக்காலும் வழுவற்று ஒப்புயர்வற்றவைவான ஜ்ஞானம் வியாபாரம் நியமனம் முதலான அநந்த கல்யாணகுண ஸமூ ஹங்களை யுடையவர்களாயுமிருப்பர். நித்ய நிரவத்ய என்பதை நேராக சேஷ சேஷாசநாதி களுக்கே விசேஷண மாக்கி யுரைப்பது முண்டு. அப்போது சேஷ சேஷாசநாதிகளுக்கு நான்கு விசேஷணங்களிட்டதாக ஆகிறது. ஸ்வாதீந ஸ்வார்த்த கைங்கரியஞ் செய்கையாகிற அவத்யமில்லாதவர்கள் என்று கருத்து. நித்ய நிரவத்யத்வத்தை ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு விசே ஷணமாக்கினாலும் இந்தக் கருத்து தேறும். அடிமைக்குறுப்பான அஸங்குசித ஜ்ஞான மென்ன, க்ரியா—அந்த ஜ்ஞானத்துக்கேற்ற செய்கையென்ன, ஐச்வர்ய—பிறரை நியமிக்கும் அதிகாரமென்ன இவை முதலான குணங்களை யுடையவர்களென்கை.

சேஷாசநரென்று ஸேனை முதலியவர்க்குத் திருநாமம். * த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா.....ப்ரியேண ஸேநாபதிநா' என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸுகந்தி காண்க. பரி சாரிகா—அநுகரஹா, விமலா, காந்தி, வாருணீ, ஸுகீர்த்தி, ருத்ரா, ஸுதத்ரவதீ முதலான ரைப் பரிசாரிகைகளென்கிறது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் * லீலா லதா க்ருபாணி * முகுளித நளிநா: * என்ற ச்லோகங்களிலும் காண்க. * மதிமுகமடந்தையர் * என்றும் ஆழ்வாரும்.

இனி இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய இருப்பிடத்தைச் சொல்லுகிறது :

**परमयोगिवाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावस्वाभिमतविविधविचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरण-
भोगस्थानसमृद्धानन्ताश्चर्यान्तमहाविभवांस्तन्परिमाणनित्यनिरवद्यनिरतिशयवैकुण्ठनाथ !**

[பரமயோகி வாங்மனஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்த அநந்தாச்சார்யாநந்தமஹா விபவாநந்த மஹா பரிமாண நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்ட நாத !] என்று.

பரமயோகி என்று தொடங்கி வைகுண்டநாத என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொள் வதே ஸர்வாசார்ய ஸம்மதம். பரமயோகி வாங்மனஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ என் கிறவரையில் தனி வாக்யமாக்கி இதைத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமாகக் கொண்டு உரைப்பா ருமுளர் என்று தேசிக பாஷ்யத்தினால் தெரிய வருகின்றது. ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் அங் னவனே திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதாக அவருடைய வியாக்கியானத்தினால் தெரிகின்றது. அங்ஙனே உரைத்தருளின அவரும் உடனே, “परमयोगीत्यादिकं देशविशेषणं वा ; तथा श्रीवैकुण्ठ-
गद्योक्तैः” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே முழுவதையும் ஏகவாக்யமாகக் கொள்வதே சிறக்கும்.

பரமயோகி வாங்மனஸாபரிச்சேத்யஸ்வரூபஸ்வபாவமாயும், ஸ்வாபிமத விவித விசித் ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்தமாயும், அநந்தாச்சார்யமாயும் அநந்த மஹாவிபவமாயும் அநந்தபரிமாணமாயும் நித்யமாயும் நிரவத்யமாயும் (அல்லது நித்ய நிரவத்யமாயும்) நிரதிசயமாயுமிருக்கிற வைகுண்ட லோகத்திற்கு நாதனானவனே ! என்று கொள்க. மேலே ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் * திவ்ய புருஷைர் மஹாத்மபிராபூரிதே, தேஷா மபி இயத்பரிமாணம் இயதைச்வர்யம் சுதருச ஸ்வபாவமிதி பரிசேத்துமயோக்யே * என்ற ருளிச் செய்வதைக்கொண்டு இங்கு முதல் விசேஷணத்தை விவரிப்பது. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூ பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களாய் ச்வேதத்வீப வாஸிகளான பரமயோகிகளாலும் ஸ்ரீவை குண்டத்தினுடைய ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் வாக்கினாலும் நெஞ்சினாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதது. சுத்த ஸத்வமயமாயிருப்பது ஸ்வரூபம். போக்யதம மாயிருப்பது ஸ்வபா

வம். இவ்விரண்டும் பரமயோகிகளுக்கும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதது. நெஞ் சால் நினைப்பரிது.

[ஸ்வாபிமதேத்யாதி.] தனக்கு அபிமதங்களாயும் பலவகைப்பட்டவையாயும் அற் புதங்களாயும் அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற போக்ய வஸ்துக்களென்ன, போகோபகரண வஸ்துக்களென்ன, போகஸ்தானங்க ளென்ன இவை நிரம்பப் பெற்றிருப்பது ஸ்ரீவைகுண் டம். அப்ராக்ருதங்களான சப்தாதி விஷயங்கள் போக்ய வஸ்துக்கள்; சூட்டு நன்மாலை களும் பரிஜந பரிச்சதங்கள் முதலியனவும் போகோபகரணங்கள்; அப்ராக்ருத ரத்நமய மண்டபங்கள் கரீடா பர்வதங்கள் முதலானவை போகஸ்தானங்கள். இவற்றாலே ஸம்ருத்தி பெற்றிருப்பதென்றபடி.

அநந்தாச்சார்ய— நித்யமும் அபூர்வ வஸ்துபோலே அநுபவிக்கக்கூடியதாயிருக்கை யாலே அளவிறந்த ஆச்சரியமாயிருக்கும்; அநந்தமஹாவிபவ—ரத்நபூஷண ஸம்ஹாஸநாதி களும் உத்யாந நதீ தடாகாதிகளும் அளவிறந்திருக்கையாலே அனந்தமான மஹா விபவங் களை யுடைத்தாயிருக்கும்; அநந்தபரிமாண—ஆயாம விஸ்தாரங்களால் அளவிறந்திருக்கும். நித்யநிரவத்ய—அநித்யமாயும் அவத்யங்களோடே கூடியுமிருக்கின்ற ஸ்தானங்களிற் காட் டில் வாசி பெற்றிருக்கும். நிரதிசய—ஆகக் கீழ்ச்சொன்னபடி யிருக்கையாலே தனக்கு மேம்பட்ட ஸ்தானம் வேறொன்றில்லை யென்னும்படி யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவை குண்ட லோகத்திற்கு நாதனானவனே!

**स्वसङ्कल्पानुविधायिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिस्वशेषतैकस्वभावप्रकृतिपुरुषकालात्मकविविध-
विचिदानन्तभोग्यभोक्तृभोगोपकरणभोगस्थानरूपनिखिलजगदुदयविभवलयलील!**

ஸ்வஸங்கல்பாநு விதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மக விவித விசித்ராநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போக ஸ்தானரூப நிகில ஜகதுதய விபவலய லீல!

ஸகல ஜகத்தனுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாகவுடையவனே! என்கிறது. அந்த ஸகல ஜகத்தும் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி—தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத் திகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

[இந்த விசேஷணம் ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களில் அந்வயிப்பது.] ஸ்வசேஷதைக ஸ்வபாவ—தனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையையே இயல்வாகவுடையது. [இதுவும் ப்ரக்ருதி புருஷகால விசேஷணம்] ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் காலமமாயி இவையே ஜகத்நாக இருப் பதனால் ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக என்றது. இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் எம் பெருமானுக்கே அதீநமாய் இவை அவனுக்கே சேஷப்பட்டிருக்கையாலே முன்னே இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. இம்முன்றனுள்ளும் புருஷனென்கிற சேதநன் போக்தாவா யும், ப்ரக்ருதியானது [ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது ப்ராக்ருத வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் உப லக்ஷணம்] போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானங்களாயுமிருக்கும். இந்த ஜகத்து கால கல்யமென்று காட்டுகைக்காகக் காலத்தையும் கூட்டியருளிச் செய்தது. காலத்தை போகோபகரணத்தில் சேர்க்கலாம். ஆக ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மகமான, விவித—பல வகைப்பட்டும், விசித்ர—விசித்திரங்களாயும், அநந்த—அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற, போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தானரூப—போக்யமென்ன போக்த்ருவர்க்கமென்ன போகோபகரணங்களென்ன போகபோக்யமான ஸ்தானவிசேஷங்களென்ன இவற்றை வடி வாகவுடைய, நிகில ஜகத்—ஸகல லோகங்களினுடையவும், உதயவிபவலய—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை, லீல—விளையாட்டாக வுடையவனே!

सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! परब्रह्मभूत ! पुरुषोत्तम ! महाविभूते ! श्रीमन् ! नारायण ! धीवैकुण्ठ-
नाथ ! अपारकाशसौशील्यवात्सल्यौदायैश्वर्यसौन्दर्यमहोदधे ! अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य !
प्रणतार्तिहर ! आश्रितवात्सल्यैकजलधे ! अनवरतविदितनिखिलभूतजातयाथात्म्य ! अशेषचराचरभूत-
निखिलनियमननिरत ! अशेषचिदचिद्वस्तुशेषिभूत ! निखिलजगदाधार ! अखिलजगत्स्वामिन् ! आस-
त्स्वामिन् ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! सकलेतरविलक्षण ! अर्थिकल्पक ! आपत्सख ! श्रीमन् ! नारायण !
अशरण्यशरण्य ! अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ ५ ॥

ஸத்யகாம ! — நினைக்குமதெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றிருக்குமவனே !

ஸத்யஸங்கல்ப — ஸங்கல்பித்தபடியெல்லாம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனே !

பரப்ரஹ்மபூத — ப்ரப்ரஹ்மமென்று பேர்பெற்றவனே !

புருஷோத்தம — உத்தமபுருஷனே !

மஹாவிபூதே — அளவுகடந்த நியாயம் வஸ்துக்களை யாள்பவனே !

ஸ்ரீமந் — லக்ஷ்மீபதியானவனே !

நாராயண ! — நாராயணனென்று பேர்பெற்றவனே !

ஸ்ரீவைகுண்டநாத ! — நித்யவிபூதிநாதனே !

[இந்த எட்டு ஸம்போதனங்களும், மேலே வரும் ஸம்போதனங்களும் பெரும்பாலும் கீழுள்ள ஸம்போதனங்களினால் சரிதார்த்தமானாலும், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே இவருடைய அலமாப்பு விலக்ஷணமாயிருக்கையாலே இவற்றில் புருக்திசங்கை கொள்வதும் தத்பரிஹார வழிகளைச் சிந்திப்பதும் வேண்டா,]

அபாரகாருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌ தார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே !

அபாரமான கருணை சீலம் வாத்ஸல்யம் ஓளதார்யம் ஐச்வர்யம் ஸௌந்தர்யம் ஆகிற திருக்குணங்களுக்குப் பெருங்கடலானவனே ! [இவற்றின் விவரணம் கீழே செய்யப்பட்டுள்ளது.] இங்கு ஐச்வர்யத்தைச் சேர்த்திருப்பது மாத்திரம் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. “संसारिणां स्वरक्षणविघातकत्वेऽपि तान् स्वातन्त्र्येण नियम्य रक्षितुं शक्त इत्यभिप्रेत्य ऐश्वर्य-मित्युक्तम्” என்பது ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. தேசிகன் இதைப் போஷித்து அருளிச்செய்திருக்கம்படி காண்பின் “ऐश्वर्यस्य कथनमिह अनादिकालं स्वरक्षणविपरीतवृत्तान् केनचिद्व्याजेन स्वयमेव नियम्याभिमुखीकरोतीति ज्ञापयितुम्” என்றார். *இசைவித் தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே !* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததைப் பன்னியுரைத்தபடி.

அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்ய ! — ஜன்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களில் வாசி பாராதே எப்படிப்பட்டவர்களும் வந்து பணியும்படி அவர்களுக்கெல்லாம் தஞ்சமாயிருக்கு மவனே ! அனாலோசிதவிசேஷ யதாதா அரோபாணா லோகானா ஶரண்ய ! என்க.

ப்ரணதார்த்திஹர ! — அடிபணிந்தவர்களுடைய ஆர்த்திகளைத் தீர்க்குமவனே !

ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே ! — அடியார்களின் குற்றங்களை யெல்லாம் நற்றமாகக் கொள்ளுகையாகிற குணத்திற்குக் கடலாயிருக்குமவனே !

அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்மய! —ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போதும் அறியுமவனே! இத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறது. ஆகிஞ்சந்யம் அநந்யகதித்வம் முதலான என்னுடைய நிலைமைகளை நான் விண்ணப்பச் செய்யவேண்டாதபடி நீயே யறிந்துகொள்ளவல்லவனல்லையோ என்றபடி.

அசேஷ சராசரபூத நிகில நியமந நிரத! — ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நியமிக்கவல்லவனே! இப்படி என்னை உன் திருவடிவாரத்திலே வந்து நிற்கப் பண்ணினதும் நீயேயன்றோ என்றபடி.

அசேஷ சித்சித்வஸ்து சேஷிபூத! — ஸகல சேதநர்சேதநங்களுக்கும் சேஷியானவனே! என்பக்கலிலே கைங்கரியம் கொள்ளவேண்டியது உனது கடமையன்றோ என்றபடி.

நிகில ஜகதாதார! — ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே!

அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்! — ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே!

அஸ்மத்ஸ்வாமிந்! — விசேஷித்து என்வரையில் ஸ்வாமியானவனே!

ஸத்யகாம! — அவாப்த ஸமஸ்தகாமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப! — ஒருவரால் தடுக்கவொண்ணாமல் செவ்வனே நிறைவேற்றவல்ல ஸங்கல்பங்களை யுடையவனே!

ஸகலேதரவிலக்ஷண! — மற்றும் எல்லாரிற் காட்டிலும் எல்லாப்படியாலும் வாசி பெற்றவனே!

அர்த்திகல்பக! — இதன் மூன்று படியாகப் பொருள் கூறுவர். (1) யாசகர்களுக்கல்ப வ்ருக்ஷமாக இருப்பவனே! (2) யாசகர்களைக் கல்பவிருக்ஷமாக உடையவனே! (3) களையும் கல்பவ்ருக்ஷமாயுமிருப்பவனே!

அர்தின: கல்பயதி அர்திகல்பக: என்றும் ஸமாஸம் பண்ணலாமாயைலே, அர்த்திகளை யுண்டாக்குமவன் என்கிற நான்காவது பொருளும் பொருந்தும்.

ஆபத்ஸக! — ஆபத்காலங்களிலே துணையாயிருக்குமவனே!

ஸ்ரீமந்நாராயண! — பெரிய பிராட்டியாரை விட்டுப் பிரியாத திருமாலே!

அசரண்யசரண்ய! — புகலற்றார்க்குப் புகலானவனே!

அநந்யசரண: த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே— புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது.

அத்ர ச்யம்—[அத்ர த்வயம்.]

“ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்கிற த்வய மந்த்ரத்தை இங்கே அநுஸந்திக்கக்கூடவது என்றபடி. எம்பெருமானார் இவ்விடத்தில் த்வயாநுஸந்தானம் தாம் செய்ததை அஸ்மதாதிகளுக்குச் சிக்ஷிக்கிறபடி. இன்றைக்கும் இவ்விடமநுஸந்திக்கும்போது த்வயத்தை உபாம்சவாக அநுஸந்திப்பது ஸம்ப்ரதாயம்.

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरुन् । रत्नानि धनधान्यानि श्रेष्ठानि च गृहाणि च ॥

सर्वधर्माश्च संत्यज्य सर्वकामाश्च साक्षरान् । लोकविकान्तचरणौ शरणं तेऽब्रजं विभो ॥

[*பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தாந் ஸகிந் குருந், ரத்நாரி தநதாந்யாரி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச, ஸர்வதர்மாம்ச ச ஸம்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச ச ஸாக்ஷராந், லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ!]

அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்மய! —ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போதும் அறியுமவனே! இத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறது. ஆகிஞ்சந்யம் அநந்யகதித்வம் முதலான என்னுடைய நிலைமைகளை நான் விண்ணப்பச் செய்யவேண்டாதபடி நீயே யறிந்துகொள்ளவல்லவனல்லையோ என்றபடி.

அசேஷ சராசரபூத நிகில நியமந நிரத! — ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நியமிக்கவல்லவனே! இப்படி என்னை உன் திருவடிவாரத்திலே வந்து நிற்கப் பண்ணினதும் நீயேயன்றோ என்றபடி.

அசேஷ சித்சித்வஸ்து சேஷிபூத! — ஸகல சேதநர்சேதநங்களுக்கும் சேஷியானவனே! என்பக்கலிலே கைங்கரியம் கொள்ளவேண்டியது உனது கடமையன்றோ என்றபடி.

நிகில ஜகதாதார! — ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே!

அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்! — ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே!

அஸ்மத்ஸ்வாமிந்! — விசேஷித்து என்வரையில் ஸ்வாமியானவனே!

ஸத்யகாம! — அவாப்த ஸமஸ்தகாமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப! — ஒருவரால் தடுக்கவொண்ணாமல் செவ்வனே நிறைவேற்றவல்ல ஸங்கல்பங்களை யுடையவனே!

ஸகலேதரவிலக்ஷண! — மற்றும் எல்லாரிற் காட்டிலும் எல்லாப்படியாலும் வாசி பெற்றவனே!

அர்த்திகல்பக! — இதன் மூன்று படியாகப் பொருள் கூறுவர். (1) யாசகர்களுக்கல்ப வ்ருக்ஷமாக இருப்பவனே! (2) யாசகர்களைக் கல்பவிருக்ஷமாக உடையவனே! (3) கனாயும் கல்பவ்ருக்ஷமாயுமிருப்பவனே!

அர்தின: கல்பயதிதி அர்திகல்பக: என்றும் ஸமாஸம் பண்ணலாமாகையாலே, அர்த்திகளை யுண்டாக்குமவன் என்கிற நான்காவது பொருளும் பொருந்தும்.

ஆபத்ஸக! — ஆபத்காலங்களிலே துணையாயிருக்குமவனே!

ஸ்ரீமந்நாராயண! — பெரிய பிராட்டியாரை விட்டுப் பிரியாத திருமாலே!

அசரண்யசரண்ய! — புகலற்றார்க்குப் புகலானவனே!

அநந்யசரண: த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே— புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது.

அத்ர ச்யம்— [அத்ர த்வயம்.]

“ஸ்ரீமந்நாராயண சரணென சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்கிற த்வய மந்த்ரத்தை இங்கே அநுஸந்திக்கக்கடவது என்றபடி. எம்பெருமானார் இவ்விடத்தில் த்வயாநுஸந்தானம் தாம் செய்ததை அஸ்மதாதிகளுக்கும் சிஷிக்கிறபடி. இன்றைக்கும் இவ்விடமநுஸந்திக்கும்போது த்வயத்தை உபாட்சுவாக அநுஸந்திப்பது ஸம்ப்ரதாயம்.

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरून् । रत्नानि धनधान्यानि श्रेष्ठानि च गृहाणि च ॥

सर्वधर्माश्च संत्यज्य सर्वकामांश्च साक्षरान् । लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽब्रजं विभो ॥

[* பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தாந் ஸகீந் குருந்,

ரத்நாரி தநதாந்யாரி கேஷத்ராணி ச க்ருஹாணி ச,

ஸர்வதர்மாம்ச் ச ஸம்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச் ச ஸாக்ஷராந்,

லோகவிக்ராத் சரணென சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ!]

இவையிரண்டும் புராண ச்லோகங்கள். இந்த ச்லோகங்களை இங்கே உபாதானம் செய்வது எதற்காக வென்னில், * முன்னோர் மொழிபொருளையன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றத்தகுவனவாதலால், முன்னோர்மொழிந்த மொழிகளையும் இந்த ப்ரகரணத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் அநுக்ரஹாதிசயத்தை விளைவிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றியே. இந்த ச்லோகங்களினால் மீண்டும் சரணுகதி செய்தருளுகிறாரென்று நினைக்கவொண்ணாது. * ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: * ஆகையாலே ஆவ்ருத்திக்கு ப்ரஸக்தி யில்லை.

விபோ! — எம்பெருமானே!, பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந்— பிதாவையும், மாதாவையும், மனைவியையும், மக்களையும், சுற்றத்தாரையும், தோழன்மரையும், ஆசார்யர்களையும், ரத்நாநி தநதாந்யாநி கேஷத்ராணி ச— ரத்நங்களையும் தனதாந்யங்களையும், கிராம பூமிகளையும், வீடுகளையும், ஸர்வதர்மாந் ச— ஸர்வதர்மங்களையும், ஸாக்ஷராந் ஸர்வகாமாந் ச— கைவல்யமுட்பட ஸகல காம்ய புருஷார்த்தங்களையும், [ஸ்வர்க்கலோகாதிபத்யம் ப்ரஹ்மலோகாதிபத்யம் முதலியவற்றில் ஆசையையும் என்றபடி.] ஸம் த்யஜ்ய— வாஸனையோடே விட்டொழித்து, தே லோக விக்ராத சரணென சரணம் அவ்ரஜம்— உனது உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்தேன் என்றபடி.

இங்கே தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் ரத்நாநி இத்யாதிகளை விட்டதாகச் சொல்வதில் விப்ரதிபத்தி யொன்றுமில்லை. பிதரம் மாதரம் குருந்— என்று தந்தையாரையும் ஆசாரியரையும் விட்டதாகச் சொல்வது பொருந்துமா? * மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ, ஆசார்யதேவோ பவ * என்று சாஸ்த்ரக்கட்டளை விளங்கும்போது அதனை அதிலங்கனம் செய்வது தகுதியோ? தாய்தந்தையரை விடலாமென்று ஒருவாறு உபபாதித்தாலும் ஆசார்ய த்யாகம் ஒருபடியாலும் உபபாதிக்கவொண்ணாதன்றோ. * பஜாசார்யபதாஸித: * என்று போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார்தாம் ஒரு ஆசார்யரையும் விட்டவருமல்லவர். ஆகவே, உண்மையில் த்யாஜ்யங்களான தநதாந்யாதிகளோடொக்க த்யஜிக்கவொண்ணாத விஷயங்களையும் த்யஜித்ததாக அருளிச் செய்கிற விதற்கு உபபத்தி எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின், இவர்களை விட்டுவிடுவதாவது விரோதப்பட்டுத் தள்ளிவிடுவதன்று. காம்யதர்மோபயோகியாகவோ அர்த்தகாமோபயோகியாகவோ இவர்களைக் கொள்ளாததுவே இங்கு த்யாகமாவது. 'க்ருஹாணி ச' என்று வீட்டையும் விட்டுவிடுவதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. வீடாவது வாஸஸ்தானம்; ஸம்ந்யாஸிகளானாலும் ஒரு வாஸஸ்தானமின்றிக்கே ஆகாசத்தில் நிற்க முடியாதே, ஓரிருப்பிடம் அவசியம் வேண்டியதாய் அவர்ஜநீயமானபின்பு இதையும் விட்டதாகச் சொல்வதன் கருத்தை ஆராயவேணுமே. இவ்வுலகில் வாழ்மளவும் தன தான்யங்களையும் விட்டிருக்கமுடியுமோ! பரமைகாந்திகளாய் நேராகத் தாங்களே தனதாந்யங்களை வைத்துக்கொள்ளாவிடிலும் தமக்கு ப்ரநிநிதிகளாகச் சில அந்தரங்க சிஷ்யர்களாவது அவற்றை வைத்துக்கொள்ளவேணுமே; அல்லாதபோது தேஹயாத்ரை நிர்வஹிக்கும் வகையிலேயே. ஆதலால் இங்குச் சொல்லுகிற த்யாகம் ஸர்வாத்மநா த்யாகமன்று என்று கொள்ளவேணும். "தாராந் பந்தூந் ஸகீந்" என்னும்படியான சில விஷயங்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கக் குறையென்? என்றாலும், கீழே விவரித்த கணக்கிலே த்யஜிக்க வொண்ணாத வற்றையும் த்யஜித்ததாகச் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்து அறியத்தக்கதே. "கொண்ட பெண்டிர் தாம் முதலாகக் கூறு முற்றார் கன்மத்தால், அண்டினவரென்றே அவரைவிட்டுத்— தொண்டருடன் சேர்க்கும் திருமலைச் சேருமென்றான் ஆர்க்குமிதம் பார்க்கும் புகழ்மாதன் பண்டு" [திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 81] என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த படியே, ஆழ்வார் * கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் * என்கிற திருவாய்மொழியிலே கொண்டபெண்டிரையும் மக்களையும் விட்டொழிக்குமாறு உபதேசித்தருளினது வாஸ்த

வமே. அந்த ஆழ்வார் தாமே அதன் கீழ்ப்பாசரத்தில் *ஆயிரத்துளியையும் பத்தும் வல்லார்கள், நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே * என்றருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஓரிடத்தில் ஹேயமாகச்சொன்ன குடும்பவாழ்க்கையையே மற்றோரிடத்தில் [பலச்ருதி கூறும் முகத்தால்] உபாதேயமாக அருளிச் செய்தாரென்றால், த்யாஜ்யமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு. உபாதேயமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு என்று தெரிந்து கொள்ள ப்ராப்தமாகுமன்றோ.

“गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजनतः । उत्पथं प्रतिपन्नस्य सद्यस्यागो विधीयते ॥”

என்பது முதலான சாஸ்திரங்களையும் துணைகொண்டு அர்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணவேணும். *தன் குருவின் தாளிணைகள் தன்னிலன்பொன்றில்லாதார், அன்புதன்பால் செய்தாலுமம் புயைகோன்— இன்பமிகு விண்ணாடு தானளிக்கவேண்டியிரான், ஆதலால் நண்ணுரவர்கள் திருநாடு * என்றும், *ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனான குருவை யடைந்தக் கால்—மாநிலத்தீர் தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தந் தரும்” என்றும் அருளிச்செய்தபடியே ஆசார்ய ஸம்பந்தமே முக்திக்கு முதல் தனி வித்தாயிருக்க அப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையும் குலைத்துக்கொள்வதாக இங்கு அருளிச் செய்கிறாரென்று அர்த்தம் கொள்ள அவகாசலேசமுமில்லை. மாதாபிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் புத்ரமித்ராதிகளையும் பகவத் விபூதிகளாகக் கருதுகின்றேனென்பதுவே இங்குப் பரமதாத் பர்யம். இவர்கள் தாமே பகவத்பாகவதாநுபவ விரோதிகளாகில் இவர்களை ஸர்வாத்மநாத்யஜிக்கவும் ப்ராப்தமே. இன்னமும் விரிவு பெரியார்பக்கல் கேட்டுணர்வது. (6)

त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।

त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥ ७ ॥

[த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச் ச குருஸ் த்வமேவ]

த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ ।.]

(7)

ஹே தேவதேவ ! —வாராய் தேவாநிதேவனே ! மாதா ச த்வமேவ, பிதா ச த்வமேவ—தாயும் நீயே தகப்பனும் நீயே; பந்துச் ச த்வமேவ, குருச் ச த்வமேவ— உற்றாரும் நீயே ஆசாரியனும் நீயே; வித்யா த்வமேவ, த்ரவிணம் த்வமேவ— ஞானமும் நீயே, பொருளும் நீயே. மம ஸர்வம் த்வமேவ—(பலசொல்லியென் ?) எனக்கு எல்லாமும் நீயே. * பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ, மற்றையாராவாரும் நீ பேசில் * சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே யினி யாவாரே * என்ற அருளிச்செய்தல் களை இங்கே அநுஸந்திப்பது. கீழே பிதரம் மாதரம் தாராந் என்ற ச்லோகத்தில் விட்டவை யாகச் சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் எம்பெருமானே யென்று இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்விறுயிற்று. எம்பெருமான் ப்ரியப்ரவர்த்தகனாகையாலே தாயாகவும், ஹிதப்ரவர்த்தகனாகையாலே தகப்பனாகவும், மற்றும் ஸகலவித பந்துக்களும் செய்யக்கூடிய உபகாரங்களை யெல்லாம் செய்வதனால் பந்துவாகவும் *கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற் பொருள் தானும் மற்றை நிலைகளுமெல்லாம் நீர்மையினாலுள் செய்ததனாலே ஆசார்யனாகவும் இப்படியெல்லாமுமாகச் சொல்லக் குறையில்லை. திருமங்கையாழ்வார் “பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின் மீதோடிப் பெருகு காலம் தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்” என்று அருளிச்செய்ததைக்கொண்டு இவ்விடத்தி லியாக்கியானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை காட்டியருளின சுவைப்பொருளை தேசிகள் “प्रत्यक्षं यामुदरे स्थापयित्वा प्रसवनात् माता” என்ற ஸ்ரீ ஸுகந்தியால் தழுவி யிருப்பது ரஸிக்கத்தக்கது. த்வமேவ வித்யா—* நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியுமாகையுந்

ஸ்ரீராமருடைய பாணத்தால் சுற்றத்தாருடன் சாவாய். நானே தன்பம் நீங்கி என்றும் அழியாத புகழை அடைவேன்" என்றான்.

ராவணன் எங்கே கோபாவேசத்தில் ஐநக வேஷம் பூண்டிருக்கும் மருத்தனை வெட்டிவிடப் போகிறானே என்று பயந்த மகோதரன் "மஹாராஜா, ஐநகன் நமக்குக் கெடுதல் ஒன்றும் செய்ய வில்லையே. ராமனை ஜயித்தால் ஸீதை தானே நம் வசத்திற்கு வருகிறாள்" என்று சொல்லித் தடுப்பது போல் தடுத்தான்.

அந்தக் கணத்தில் தேவர்களின் ஆரவாரமும் வானரங்களின் பேரொலியும் காதில் விழவும், தூதர்கள் ஓடிவந்து கும்பகர்ணன் இறந்ததைத் தெரிவிக்கவும் ராவணன் பெருந்துயரங் கொண்டு பூமியில் வீழ்ந்தான். மகிழ்ச்சியால் ஸீதை உடல் பூரித்தாள். ராவணனே "தேவர்களையும், மும் மூர்த்திகளையுமே சிறையிலிடுவேன்" என்று சீறினான். மந்திரிகள் அவனைத் தேற்றி அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அப்போது த்ரிஜடை ஸீதையிடம் வந்து "அம்மா துயரப்படாதே. இங்கு வந்தது உன் தகப்பனார் அல்ல. அவன் ஒப்பற்ற மாயக்காரனும், எல்லையில்லாக் கொடுந்தொழிலை யுடையவனுமான மருத்தன் என்னும் அரக்கனே" என்று சொல்ல ஸீதை மனந்தேறினாள்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் சுபகிருது-ஸு மீன விசாகோத்ஸவம்

ஸ்ரீஸ்வாமியின் எழுபத்திரண்டாவது திருநகூத்ர பூர்த்தியை முன்னிட்டு நாளது பங்குனி-மீ 2௨ முதல் 30௨ திருவிசாகம் வரை ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருமாளிகையில் 15—3—63 to 12—4—63

வேதபாராயணம் திவ்யப்ரபந்தஸேவை ரஹஸ்யாநுஸந்தானம் ஸ்தோத்ர பாடம் வித்வான் களின் உபந்யாஸம் இவை நடைபெறும்.

ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி பிரார்த்திக்கப் படுகிறார்கள். வேதபாராயண கோஷ்டிகள் கடந்த ஸம்வத்ஸரங்களிற் போலவே ஸாமவேதம், சக்ல யஜுஸ், யஜுர்வேதம் க்ரமாந்தம் திருவிதி வலத்துடன் நடைபெறும்.

வேதபாராயணங்கள் 28 நாட்களும் நடைபெறும். 2—4—63 தேதி காலைத் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை தொடக்கமாகும். 12—4—63 திருவிசாகத்தன்று திவ்யப்ரபந்த சாத்துமுறையாகும், அன்றே வேதசாந்தியாகும்.

திருவல்லிக்கேணியில் ஸம்ப்ரோக்ஷணம்.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸன்னிதி வேதவல்லித் தாயார் ஸன்னிதியில் விமானாதி ஜீர்ணோத்தாரணங்களுக்காக மூன்றுமாதமாய் பாலாலயமாகி யிருந்தது. செய்ய வேண்டிய ஜீர்ணோத்தாரணங்கள் தர்மகர்த்தாக்களின் மிக்க சிரத்தையினால் வெகு துரிதமாகச் செய்து முடிக்கப்பட்டுச் சென்றவாரத்தில் ஐந்துநாள் வெகு சிறப்பாக ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடந்தேறியது. உபயவேத கோஷ்டிகளும் இதிஹாஸ புராண ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதிபடனங்களும் ஸக்ரமமாக நடைபெற்றன.

*

*

*

*

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு.

நிர்வாஹ ஆசிரியரின் சரீர அஸௌக்யம் காரணமாக சென்ற மாதப் பத்திரிகை வெளிவரவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறோம். —மானேஜர்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada